

[Ragnhild Andersen.]

får 74 pct. af renten i hovedstaden, og i købstæderne får de kun 88 pct. af den rente med tillæg, som udbetales i hovedstadskommunerne: I rentemodtagernes henvendelse til regeringen fra Svendborgmødet erklærer de rent ud, at de gamle og invaliderne i landkommunerne lever nær sultegrænsen, og de opfordrer, som rentemodtagerne har gjort det så ofte før, indtrængende til at rette på dette forhold. Jeg tror, at vore gamle har ret. Den store forskel, der er på renten i de tre kommunegrupper, hører ingen steder hjemme mere. Den har ingen som helst saglig begrundelse, og der findes ikke een, som tør stå op på denne talerstol og forsvare, at vi går videre med denne forskelsbehandling, og det er der heller ingen der har gjort i dag. Men om man fortsætter med lovgivningen, som den er, betyder det bare, at man anerkender forskellen, men at man ikke vil være med til at rette den.

Der er ingen gyldig forklaring på, hvorfor renten i landkommunerne er 135 kr. om måneden til enligstillede, 161 kr. i købstæderne og 183 kr. i København. 183 kr. er et særdeles lille beløb at skulle klare sig for måned efter måned, men 135 kr. i landkommunerne er det betydelig vanskeligere at komme igennem med. Det samme må siges om beklædningshjælpen. Jeg har sagt det mange gange fra denne talerstol. Jeg har flere gange stillet forslag om at gøre beklædningshjælpen ens i de tre kommunegrupper som et lille forsøg på at komme retfærdigheden nærmere, men det er blevet afvist af det høje ting. Jeg siger det igen og bliver ved at sige denne sandhed og de andre sandheder om forskellen i de tre kommunegrupper, om det uretfærdige, der ligger heri, for det er en kendsgerning, at tøjet er lige dyrt over hele landet, men takket være lovgivningsmagts bestemmelser udgør beklædningstillægget i landkommunerne kun 126 kr. og i købstæderne 150 kr., medens det er 170 kr. i hovedstaden. Der er ingen som helst saglig begrundelse for at gå videre med disse tre forskellige beklædningstillæg. Alligevel fortsætter man år efter år dermed, og det bidrager ikke til at øge respekten for de vises råd, om jeg må sige det sådan, når en

overlevet ordning som denne forskelsbehandling fortsætter.

En anden ting er, at det sprog, de politiske partier førte før valget den 22. september, da det gjaldt om at kapre stemmer, ikke mindst de gamle vælgeres stemmer, var et ganske andet end det, der lyder her i dag. I dag er de fleste partier, dog med undtagelse af det radikale venstre, som til min glædelige overraskelse udtaler sig på linie med deres valgprogram, enige om, at det er tilstrækkeligt at give rentemodtagerne en lille pengeseddel. Det fremgår i hvert fald af regeringens lovforslag, at man anser det for nok at give rentemodtagerne denne lille pengeseddel, og så henstiller man, at man foreløbig glemmer de mange store ord om principielle ændringer og forbedringer, når valget var overstået.

Sandheden er den, at der var stor hausse i folkepensionen på vælgermøderne. Efter avisernes beretning om vælgermøderne i Roskildekredsen var det fantastisk, hvad de forskellige ordførere kunne svinge sig op til. De sloges om æren for den store, geniale tanke om folkepension. Ingen ville have siddende på sig, at det ikke var deres parti, der var kommet til den geniale slutning, at vi måtte have folkepension. Det daværende regeringsparti, venstre, kom endog til, at nogle venstremænd havde fremsat tanken allerede i 1916. Man undres over, når venstre var så vågen i 1916, at vi så i 1953 ved afslutningen af en venstre-regeringsperiode skal nøjes med at diskutere, hvor vågent venstre var for et halvt hundrede år siden. De har ikke holdt sig synderlig vågne siden, eftersom folkepensionen ikke er blevet gennemført. Man sagde de største og smukkeste ord til vælgerne, ikke mindst på dette store område, som ganske rigtigt har vakt stor interesse hos befolkningen, fordi alle jævne mennesker længes efter tryghed i alderdommen. Man nøjedes ikke med at skrive på plakater eller i valgviserne en almindelig frase om tryghed i alderdommen, nej, man kom også direkte ind på, at man ville gennemføre visse ting, når bare valget var overstået.

Jeg skal tillade mig lige at rippe lidt op i, hvad der skete på vælgermøderne, for jeg synes ikke, det skal glemmes, og